

Fővárosi Törvényszék

40.P.22.188/2019.

I.r. felperes:

II.r. felperes:

Alperes:

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 3 7 1 5 - 0 / 2021	
Érkezett: 2021 SZEPT 30.	
Példány:	Kezelőiroda:
1	
1 db	<i>Ju!</i>

Per tárgya: szerződés érvénytelenségének megállapítása és alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Az Fővárosi Törvényszék 40.P.22.188/2019/13. és a Fővárosi Ítéletábla 4.Pf.20.122/2020/11. számú ítéletével a keresetemet elutasította míg a Kúria mint felülvizsgáló bíróság Gfv. VII.30.372/2020/10. számú ítéletével az első és a másodfokú ítéletet hatályában fenntartotta. A fenti ítéletek tekintetében felülvizsgáló kérelmet terjesztettem elő az alábbiak szerint.

„Véleményem szerint az első és másodfokú bíróság az ítéleteik meghozatala során önkényes mérlegeléssel és contra légem jogértelmezéssel a Pp.206.§ (1) bekezdését és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését és a 93/13/EGK irányelvet és a Ptk.209.§ (1) bekezdését és a 209/A.§ (2) bekezdését sértő módon utasították el a keresetemet, mivel nem vették figyelembe az alábbiakat az árfolyam és kamatkockázatról való tájékoztatás tisztességtelenségének a vizsgálatakor.

A bankoknak a 2000-es évek elejétől volt egy biztonságos hosszú futamidejű forint konstrukciójuk, amely a nagy értékű dolgok (lakás és gépkocsi) tulajdonjogának végleges megszerzését stabilan tudta biztosítani az azt felvevő fogyasztók részére. Mi sem bizonyítja ezt jobban, hogy a 2004-2008. között megkötött 10-20 éves forint alapú kölcsönök a mai napig nem dőltek be tömegesen (az elfogadható 3%-os bedőlési szint alatt maradtak a mai napig) és még a 2008-as gazdasági válság idején sem emelkedtek meg a forint kölcsönök törlesztő részletei 3-4%-nál nagyobb mértékben. (lásd MNB tanulmány a törlesztő részletek alakulásáról, A forint vagy deviza kölcsön az előnyösebb?) 2009-végétől pedig a törlesztő részletek visszatértek az eredeti szintre, és a mai napig esőknő tendenciát mutatnak. Tehát megállapítható, hogy ez a konstrukció egy kiszámítható kockázatú a nagyértékű dolog végleges tulajdonjogának a megszerzésére alkalmas kölcsön konstrukciónak tekinthető (Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pont)

Ezzel a konstrukcióval kapcsolatosan azonban volt egy problémája a bankoknak. Ezen forint alapú kölcsön konstrukció magas törlesztő részlete miatt nem volt elég kelendő a lakosság számára, és ezért nem biztosított elegendő profitot a bankok részére. Ennek kiküszöbölésére és a forgalmi adatainak és ez által a nyereségük növelése érdekében 2004. évtől a bankok bevezették a deviza alapú kölcsön konstrukciót a magyar piacra. A fogyasztóknak egy hatalmas reklámkampány keretében elkezdték reklámozni és ajánlani azt, mint egy megbízható olcsó kölcsön fajtát. Ezzel megfelelő keresletet teremtettek a lakosságban ezen termék iránt. Az elmúlt 15 év történései azonban

egyértelműen bebizonyították azt, hogy ez a deviza alapú kölcsön termék nem alkalmas hosszú 10-20 éves futamidejű fogyasztói kölcsön céljára, mivel ennek pozitív hatásai a fogyasztók vonatkozásában csak akkor tarthatók fenn ha egy tartós egyensúlytalansági állapot alakul ki és áll fenn tartósan a devizapiacra a forint vonatkozásában. Ennek feltétele, a kamatparitás alapján az, hogy a forint kölcsönök kamata jóval magasabb legyen mint a CHF-nak vagy egyéb más devizának, és a forint árfolyama lényegesen magasabb legyen mint a deviza piaci egyensúly alapján elvárható lenne. Ez a helyzet állt fenn Magyarországon 2000 és 2008 között. A kamatparitás elve alapján azonban a bankok számára is nyilvánvalóan tudott volt, hogy ez az egyensúlytalansági állapot csak időlegesen tartható fenn, és az ki fog egyenlítődni a kamatszint csökkenése vagy az árfolyamemelkedés által. Sőt az is tudott volt a bankok által, hogy nem csak egyensúlyi állapot alakulhat ki, hanem a fogyasztó számára katasztrófális, akár pénzügyi csődöt is előidéző negatív egyensúlytalanság alakulhat ki a deviza piacon. Azt, hogy ezt a bankok tudták mi sem bizonyítja jobban mint a 2004 októberi BÉT elemzése, amelyet a bankok is ismertek. Egyébként ezt az elvet már minden a bankárok által használt pénzügyi tankönyv tartalmazza.

(lásd: https://regi.tankonyvtar.hu/hu/tartalom/tamop425/2011_0001_535_NKG/ch16s04.html)

Így megállapítható, hogy minden bank és így az Alperes jogelődje (továbbiakban alperes) is a szerződés megkötésekor tudta, hogy a kamatparitás elve miatt a deviza alapú kölcsönnél nagyfokú kiegyenlítődés fog a futamidő alatt bekövetkezni a fogyasztók kárára és ennek a hitelbírálat során való figyelmen kívül hagyása esetén a fogyasztó bármikor fizetéseképtelenné válhat, illetve a szerződési célja megvalósíthatatlanná válik az adós számára. A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy a bankok és az Alperes is arra játszott a szerződés megkötésekor, hogy a kamatparitás alapján bekövetkező kiegyenlítődés hosszabb idejű lesz, és a lakossági jövedelememelkedés miatt ez nem fog feltűnni a lakosságnak. (lásd: bankszövetségi és bankvezetői nyilatkozatok, banki reklámok, ügyintézői tájékoztatások) Itt szükséges megjegyezni, hogy a bankok és az Alperes is jogellenesen bebiztosította ezen kiegyenlítődési folyamat bekövetkezése esetére is azt, hogy a deviza alapú szolgáltatásból eredő extra profitját érvényesíteni tudja (árfolyamkockázat áthárítása, egyoldalú szerződés módosítás, közvetlen végrehajtás) Egyre nem számítottak a bankok és az Alperes is, hogy ezen az általuk ismert törvényszerű kiegyenlítődési folyamat (kamatparitás) a gazdasági válság hatására robbanásszerűen egyik pillanatról a másikra be fog következni, azonnal feltárva ezzel a deviza alapú kölcsönök fogyasztói kölcsönkénti igénybe vételére való alkalmatlanságát a bankok és az Alperes által is már a szerződéskötéskor ismert kezelhetetlen és törvényszerűen bekövetkező kockázatok miatt a hosszú futamidejű fogyasztói kölcsönök tekintetében. Tehát egy nagy banki hazugság az, hogy a gazdasági válság miatt váltak visszafizethetetlené ezek a kölcsönök. Ha ez igaz lenne, akkor a forint kölcsönöknek is visszafizethetetlené kellett volna válniuk a pénzügyi válság hatására kialakuló esetleges drasztikus kamatemelkedésre tekintettel, amely azonban nem következett be, mivel nem volt 2008-2009-ben általános hitelválság. Tehát a forint kölcsönökkel semmi olyan probléma nem volt mint a deviza alapú kölcsönöknél, mivel nem volt ezekben benne az a kódolt és a bankok által ismert, de a fogyasztók elől elhallgatott kockázat (iker kockázat) mint a deviza kölcsönöknél. A fogyasztók, azért nem tudtak erről, mivel a bankok a deviza kölcsönöket - ugyanúgy mint a forint kölcsönöket - mint a szerződési cél megvalósítására alkalmas termékként ajánlották nekik. A gazdasági válság hatására mindössze csak az történt, hogy azonnal kiderült (nem a bankok által remélt 10-15 éven belül) a kamatparitás elvére és az elmaradt általános életszínvonal emelkedésre is figyelemmel, hogy a deviza alapú kölcsön fajta nem alkalmas arra, hogy azt az átlagos fogyasztók hosszú 10-20

éves futamidejű kölcsönként vegyék igénybe, mivel a fogyasztók kockázatviselő képessége nem olyan mértékű, amely alapján az átlag fogyasztó alkalmas lenne az ilyen a bankok által ismert kiemelkedően magas kockázatok kezelésére (lásd: 9/2006.(XII.7) PSZÁF ajánlás III/1-2 pont III/14. pont, 2004. októberi BÉT jelentés)

Itt szükséges megjegyezni, hogy ezt a bankok jogellenesen nem vették figyelembe, és csak és kizárólag a rövidtávú profit érdekeik alapján hiteleztek. (Lásd 9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlás II. és III/1-2, pont.) Ez igaz az Alperesre is. Az is tény, hogy ha a bíróság megállapítja azt, hogy a kockázatfeltáró nyilatkozata a banknak megfelelő volt, mert tájékoztatta a fogyasztót ebben, hogy az árfolyam és ez által a törlesztő részlet emelkedése korlátlan, illetve, hogy ez bármikor bekövetkezhet a futamidő alatt, akkor ezzel a bíróság azt is megállapítja, hogy a bank tudta, hogy ennek a kölcsönfajtának olyan objektív kockázata van amely egy átlagos fogyasztó számára kezelhetetlen, és ennek következtében bármikor fizetéseképtelenné válhat. A 9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2. pontja, illetve a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése alapján így a bankoknak az írásbeli kockázatfeltáró nyilatkozatban arról is tájékoztatnia kellett volna a fogyasztót, hogy a deviza alapú terméknek az átlag fogyasztó számára kezelhetetlen kockázata van. Egyébként ezt a kockázatviselő képességet a kockázatfeltáró nyilatkozatban feltárt kockázatok figyelembe vételével minden egyes fogyasztónál egyedileg is vizsgálnia kellett volna a 9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2. pontja alapján a bankoknak és ha azt állapította volna meg, hogy a fogyasztó a kölcsön felvételkori jövedelmi és vagyoni viszonyai alapján nem képes ezen kockázatok kezelésére, akkor kölcsönt sem nyújthatott volna a számára, illetve minimum a kockázatfeltáró nyilatkozatban erre fel kellett volna hívnia a figyelmét a fogyasztónak. (9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás III/14. pont.) Így megállapítható, hogy minden egyes fogyasztó tekintetében egyedi kockázatfeltáró nyilatkozatot kellett volna készítenie a banknak a fogyasztónak az egyedi kockázatviselő képessége alapján és az egyedi kockázatokról is tájékoztatnia kellett volna a fogyasztót. Minden egyes fogyasztónak más és más a kockázatviselő képessége, ezért a blanketta kockázatfeltáró nyilatkozat nem tekinthető tisztességesnek a 93/13/EGK irányelv és a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése illetve a 9/2006. (XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2. pontja szerint. Itt szükséges azt is megjegyezni, hogy a bank köteles bizonyítani azt, hogy a fenti egyediesített kockázatokról írásban tájékoztatta a fogyasztót. Tehát a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti az, ha megpróbálja a bíróság egy, az egyedi kockázatviselő képességet semmilyen formában nem vizsgáló blanketta kockázatfeltáró nyilatkozat alapján minden a bank által kötött összes szerződés tekintetében elbírálni azt, hogy a banknak a tájékoztatása tisztességes-e a deviza alapú kölcsön kockázatai tekintetében. Az egyes kölcsönszerződésnél a fogyasztó egyedi kockázatviselő képességének a vizsgálata nélkül nem lehet állást foglalni a kockázatfeltáró nyilatkozat megfelelősége tekintetében. Hogyan ajánlhat egy bank egy fogyasztónak olyan általa is ismert kiemelkedően magas kockázatú terméket, amely tekintetében nem vizsgálja a fogyasztó egyedi kockázatviselési képességét és nem tájékoztatja írásban ennek részleteiről, mivel arra hivatkozik, hogy nem láthatta előre az objektív kockázatok mértékét? (az árfolyamemelkedés mértéke nem volt előre látható) Magyarul nem ajánlhat fel a bank egy olyan kiemelkedően magas kockázatú terméket a nagyon alacsony kockázatviselési képességű fogyasztónak, amelyről a bank nyilvánvalóan tudta, hogy reálisan bármikor teljesíthetlenné válik egy fogyasztó számára. Magyarul a bank csak olyan pénzügyi terméket ajánlhat, ajánlhatott volna a fogyasztónak amely annak az egyedi kockázatviselő képességét figyelembe véve alkalmas a fogyasztó szerződési céljának a megalósítására. Így a tényleges egyedi kockázatokot pedig fel kellett volna tárni a banknak az egyedi kockázatfeltáró nyilatkozatban a fogyasztó előtt és azt a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése alapján alá is kellett volna íratnia a fogyasztóval.

Tehát a banknak a fogyasztó egyedi igényeinek feltárása után (kölcsonösszeg, futamidő, törlesztő részlet nagysága stb.) és a feltárt kockázatviselő képesség alapján ajánlhatott olyan terméket a fogyasztónak, amely ezen igényeknek és kockázatviselő képességnek megfelel. Ha bank tévedett abban, hogy az általa feltárt fogyasztói kockázatviselő képesség alapján a fogyasztó alkalmas-e a deviza alapú kölcsönökben lévő objektív kockázat kezelésére (hitelbírálat) és ezen tévedés alapján olyan terméket javasolt a fogyasztónak, amelynek objektív kockázatainak kezelésére alkalmatlan, a fogyasztó és e miatt ezen termék alkalmatlan a bank által ismert (9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlás III/1-2.pont) fogyasztó Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pontjában meghatározott céljainak a megvalósítására, akkor az ebből eredő kockázatot neki kell viselnie. (2/2014. PJE III/1. pont EUB C.776/19. számú ítélet 98-103. pont)

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy a bankok tudták, hogy ezen kölcsön fajta alkalmatlan arra, hogy ezt a fogyasztók 5-20 éves futamidejű kölcsönként felvegyék abból a célból, hogy nagyértékű dolog felújítására vagy tulajdonjogának végleges megszerzését biztosítsák, és hogy az abban lévő objektív kockázatokat a futamidő végéig feltehetően tömegesen nem tudják majd kezelni a fogyasztók. (Ausztráliában már eddigre lezajlott ez a folyamat, és a bankoknak volt e tekintetben ismereteik, Westpac ügy) Csak ezt elfelejtették közölni a fogyasztókkal. Az ebből eredő kockázatot pedig nem háríthatják át a fogyasztóra, és e tekintetében nem zárhatják ki a felelősségüket a bankok. (93/13/EGK irányelv 6-7. cikk melléklet 1.aa. és b./ és q./pontja, Ptk.209.§ (1) bekezdés 209/A.§ (2) bekezdés, 9/2006. (XI.7.) PSZÁF ajánlás II. és III/1-2. és 14. pont, 18/1999.(II.5.) Korm. rendelet 1.§ i.pont és 2.§ h./pont)

A kölcsönszerződés megkötésekor az Alperes ügyintézője a szerződési céloim megismerése után (nagy értékű dolog tulajdonjogának végleges megszerzését vagy felújítását biztosító általam a futamidő végéig stabilan fizethető kölcsön biztosítása) tájékoztatott arról, hogy ennek két kölcsönfajta is megfelel. Ez a két kölcsönfajta a forint és a deviza alapú kölcsön volt. Hangsúlyozom, hogy az Alperes ügyintézője úgy tálalta elém a két kölcsön típust, hogy mind a kettő alkalmas a szerződési céloim megvalósítására. Ha nem így lett volna akkor mint a szerződési céloim megvalósítására alkalmatlan terméket a deviza alapú kölcsön fajtát nem is ajánlhatta volna fel az ügyintéző a részemre a 9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2. pontjára figyelemmel. A két kölcsön fajta egymás mellé rakásával az is kiderült, hogy a deviza alapú kölcsönök törlesztő részlete lényegesen alacsonyabb mint a forint kölcsönöké. Az Alperes ügyintézője arról valóban tájékoztatott, hogy az árfolyamkockázat miatt nőhet és csökkenhet a törlesztő részlet, de a jövedelmi és vagyoni viszonyaim megismerése után is fenntartotta azt, hogy ez a termék alkalmas a szerződési céloim megvalósítására, és nem tett olyan nyilatkozatot, hogy a termék alkalmatlan a fentiek megvalósítására. A deviza alapú terméknek a fogyasztói céloim megvalósítására való alkalmasságát az Alperes később meg is erősítette, mivel a hitelbírálat során hitelképesnek minősített. Ezzel maga is megerősítette azt, hogy az általa ajánlott deviza alapú termék alkalmas a szerződési céloim megvalósítására. Természetesen ezen nyilatkozat alapján választottam ki véglegesen az olcsóbb megfizethető deviza alapú kölcsön konstrukciót. Az semmiféleképp nem róható a terhemre, hogy az Alperes által a szerződési céloim megvalósítására alkalmasként elém tárt két alternatíva közül azt választottam, amely az adott és általam felmérhető körülmények alapján a legelőnyösebbnek tűnt. Ez egy általános fogyasztói magatartásnak minősül. Az Alperes által a szerződési céloim megvalósítására alkalmasként ajánlott deviza alapú kölcsön termékről utóbb azonban kiderült, hogy a forint kölcsönökkel ellentétben a benne lévő objektív kockázat miatt teljesen alkalmatlan a Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pontjában foglalt szerződési céloim megvalósítására. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint, az hogy a futamidő legelején a deviza kölcsönök 2/3-a bedőlt, és a kölcsönt

felvevők tömegei veszítették el a kölcsönből vásárolt nagy értékű dolog tulajdonjogát végrehajtási eljárás keretei között. (lásd még: környező országokban történtek)

Tehát az alap probléma az, hogy az Alperes a forgalmi adatainak és a nyereségének a növelése érdekében a biztonságos forint kölcsön mellett egy olyan terméket fajtát vezetett be a piacra és ajánlott nekem mint a szerződési célom megvalósítására alkalmas terméket, amely objektíve alkalmatlan volt ezen cél megvalósítására. Az Alperesi magatartás (téves tájékoztatás és pozitív hitelbírálat) miatt joggal voltam abban a hiszemben, hogy a deviza alapú kölcsön alkalmas a szerződési célom megvalósítására, így nem is tudtam felmérni azt, hogy a deviza alapú kölcsön objektív kockázatai miatt az milyen hatással lesz a gazdasági helyzetemre, (lásd 6/2013. PJE, 2/2014.PJE, EUB C-51/17.) Az Alperes pedig semmilyen formában nem tájékoztatott az általa ismert egyéni kockázatviselési képességeim szerint az egyedi deviza alapú szerződéselem tekintetében fennálló tényleges kockázatokról és e vonatkozásban semmilyen írásbeli tájékoztatást nem kaptam és nem is íratott velem alá kockázatfeltáró nyilatkozatot az Alperes annak ellenére, hogy ez a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése alapján köteles lett volna. Tehát az Alperesnek konkrétan tájékoztatnia kellett volna a hitelbírálat részleteiről és ennek eredményét igazoló okiratot is alá kellett volna íratatnia velem. A téves tájékoztatás miatt a 93/13/EGK irányelv illetve a Ptk.209.§ (1) bekezdése és a Ptk.209/A.§ (2) bekezdése alapján tisztességtelen a szerződés. Ha az Alperes mint „profi” szakember több alkalommal is megerősítette azt, hogy a deviza alapú kölcsön alkalmas a szerződési célom megvalósítására, akkor hogyan feltételezhettem mint laikus fogyasztó, hogy ez olyan termék amely olyan kockázatos, hogy e miatt bármikor elveszthetem a megszerezni kívánt nagy értékű dolog tulajdonjogát, és visszafizethetlenné válik a kölcsön.

Itt szükséges megjegyezni, hogy ha az Alperes tévedésben volt az általa nyújtott szolgáltatás szerződési célom megvalósítására való alkalmasságában, akkor a Ptk.210.§ (1) bekezdése alapján csak akkor hivatkozhat erre, ha a tévedését én okoztam vagy felismerhettem. Tehát az Alperes nem mentesíthető a felelősség alól azon a címen, hogy tévedett az általa a forgalmi adatainak és nyeresége érdekében a piacra bevezetett és nekem ajánlott termék a Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pontjában meghatározott szerződési célok megvalósíthatóságára való alkalmassága tekintetében, mivel csak akkor ajánlhatta volna fel ezen deviza alapú terméket a részemre, ha az általa kötelezően elvégzett a kölcsönfelvételtől jövedelmi és vagyoni viszonyaimon alapuló hitelbírálat alapján biztos volt abban, hogy az egyedi kockázatviselő képességem alapján ezen termék alkalmas a szerződési célom megvalósítására. Egy szolgáltatótól elvárható, hogy olyan terméket vezessen be a piacra és ajánljon a részemre, amely tekintetében biztos abban, hogy mindenben megfelel arra a célra amelyre azokat a fogyasztók használni akarják. Nem zárhatja ki a felelősségét e tekintetben a szolgáltató. (árfolyamkockázat áthárítása, egyoldalú szerződésmódosítás, kötelező közjegyzői okiratba foglalás előírása) Ha egy „porofi”, szakember erre nem volt képes, akkor én hogy lettem volna erre az? Ha pedig tudta, az Alperes, hogy a deviza alapú kölcsön alkalmatlan a szerződési célom megvalósítására, akkor az már büntetőjogi kategória is lehet, ugyanúgy, ahogy ezt a francia bíróságok meg is állapították.

Az EUB C-186/17 számú ítéletének 54. pontja és az EUB C-81/19. számú ügyében készült főtanácsnoki vélemény. 57. pontja szerint a hitelbírálat nem megfelelő és az alapján való tájékoztatás elmaradása a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdés hatálya alá tartozik, így az árfolyamkockázatról való tájékoztatás megfelelőségének a vizsgálatok ezt is figyelembe kell venni.

Tehát az Alperest és általában a magyar bankokat a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése és a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján a deviza alapú főszolgáltatás kockázatai tekintetében terhelő tájékoztatási kötelezettség akkor tekinthető megfelelőnek ha az alábbi elveknek megfelelően történt meg az:

1./ Az EUB C-51/17 illetve a C-118/17. ítéletére és a C-186/16. számú ítélet 54. pontjára és a C-81/19. ügy főtanácsnoki véleményének 54. pontjára valamint a 9/2006. (XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2. pontjára is figyelemmel az Alperesnek tájékoztatnia kellett volna engem mindazon a szerződés megkötésekor általa tudott tényekről, amelyek befolyásolhatták a kockázatviselésemet, illetve a szerződésszerű teljesítésre való képességemet.

Az EUB C-186/16. számú ítélet 56. pontja és az EUB C-81/19. számú ügyben készült főtanácsnoki vélemény 54. pontja az alábbiakat tartalmazza: „A kérdést előterjesztő bíróságnak ezenkívül meg kell vizsgálnia, hogy a szolgáltató e tekintetben mindazon releváns körülményről tájékoztatta-e a fogyasztót, amelyről a szolgáltatónak a szerződés megkötésének időpontjában tudomása lehetett, és amely az említett szerződés későbbi teljesítésére kihathatott. Az ítélezési gyakorlat e tekintetben megköveteli az alapeljárás valamennyi körülményének és különösen a banknak a lehetséges árfolyam-ingadozásokkal és a külföldi pénzben folyósított kölcsönben rejlő kockázatokkal kapcsolatos szakértelmének és ismereteinek figyelembevételét” Mindezekből adódóan a 6/2013.PJE rendelkező rész 3. pontja csak és kizárólag az EUB C-186/16. számú ítélet 56. pontjával és az EUB C-51/17. számú ítélet 74-75. pontjával összhangban értelmezhető. Ennek megfelelően a banknak és így az Alperesnek is csak akkor nem kellett volna az árfolyam változás mértékéről és irányáról tájékoztatnia az ügyfeleket és engem, ha a kölcsönszerződés megkötésekor nem volt erről megfelelő ismerete illetve nem volt tőle elvárható, hogy ilyen ismeretekkel rendelkezzen. Ennek az elbírálása során figyelembe kell venni azt, hogy egy banktól mint pénzügyi szervezettől milyen szakmai ismeretek válhatnak el, és ezen alapvető pénzügyi alapismeretek alapján a bank mint pénzintézet előre láthatta -e vagy elvárható volt, hogy előre lássa a jövőbeli árfolyamváltozás irányát és mértékét. Ezt a per összes adata alapján egyedileg kell vizsgálni az EUB C-51/17. számú ítélet 80. pontjában foglaltak szerint, és nem lehet generálisan kimondani ezt minden pénzügyi szervezetre vagy az Alperesre vonatkozóan ahogy ezt a PSZÁF vagy Kúria tette 2013-ban. Ennem megfelelően álláspontom szerint az alábbiak figyelembe vétele nem mellőzhető.

A bankoknak így az Alperesnek is mint pénzügyi szakmai szervezetnek ismernie kellett vagy elvárható lett volna az hogy ismerje a szerződéskötéskor általam nem ismert kamatparitás elvét és az ezzel kapcsolatos 2004. októberi BÉT jelentést illetve a 9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlást, amely alapján prognosztizálható volt a 2014. évi 256 CHF/HUF árfolyam. Ezen az Alperes által is tudott tényekről az Alperesnek a szerződés megkötésekor tájékoztatnia kellett volna, és fel kellett volna a kockázatfeltáró nyilatkozatban hívnia a figyelmemet, arra, hogy a gazdasági törvényszerűségek miatt akár 2-3 szorosára is emelkedhet a törlesztő részletem a futamidő alatt, és ennek megfelelően kell kiszámítanom azt, hogy tudom-e törleszteni a kölcsönt egy ilyen törlesztő részlet emelkedés után is. Ezt a tájékoztatást mindenféleképpen szükségessé tette a 9/2006. (XI.7.) PSZÁF ajánlás III/14. pontja, illetve az EUB C-186/16. számú ítéletének 54. pontjában és az EUB C-51/17 számú ítéletének 75-75. pontjában és a C-81/19. számú ügyben készült főtanácsnoki vélemény 55-57. pontjában foglaltak. Kiemelném, hogy nem a kamatparitás elvéről kellett volna tájékoztatnia az Alperesnek, hanem arról, hogy az általa ismert és mérvadó prognózisok alapján ilyen árfolyam változás is bekövetkezhet a futamidő alatt. Itt kell kihangsúlyozni, hogy a fenti az Alperes által is ismert tényeket az Alperesnek a hitelbírálat során figyelembe kellett volna vennie és ez alapján kellett volna megállapítani a hitelképességemet. Ha pedig ez alapján az volt megállapítható, hogy felvételtől való jövedelmi és

vagyoni viszonyaimat alapul véve a fenti kockázatok ismeretében nem leszek képes visszafizetni a kölcsönt, akkor az Alperesnek nem is nyújthatott volna kölcsönt a részemre, illetve tájékoztatnia kellett volna arról engem, hogy a deviza alapú kölcsön nagyfokú kockázata miatt alkalmatlan a szerződési céлом megvalósítására (nagy értékű ingatlan tulajdonjogának általam való végleges megszerzése). A fentiek alapján ez az a gazdasági kockázat amely lényegesen befolyásolta a gazdasági helyzetemet így erről kellett volna tájékoztatnia az Alperesnek 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján (EUB C-186/16, C-51/17.)

Az Alperes a fentiekről nem tájékoztatott, illetve a hitelbírálat során ezeket nem vette figyelembe, így az ebből eredő jogkövetkezmények őt terhelik, tehát az árfolyam és kamatkockázatról való tájékoztatás tisztességtelensége miatt a kölcsönszerződés semmiségét kell megállapítani a Ptk. 209.§ (1) bekezdése és 209/A.§ (2) bekezdése alapján.

Itt szükséges megjegyezni, hogy ha a magyar bíróságok, a fentiek ellenére (BÉT 2004 jelentés, 9/2016. (XI.7.) PSZÁF ajánlás, kamatparitás elve, Erste Bank Austria vezetőjének 2008. évi nyilatkozata, stb.) sem tudták a magyar bankok és bank és MNB vezetők megállapítani, az árfolyamváltozás lehetséges irányait és mértékét és a deviza hitelezés tényleges kockázatait, akkor ezzel a magyar bíróságok kimondják azt is, hogy ez olyan szakmai dilettantizmusról árulkodik a magyar bankárok és bankok részéről, amely miatt felvetődhet, hogy egyáltalán alkalmasak-e a szakmailag megalapozott hitelezési tevékenység ellátására. De ugyanez vonatkozik arra az MNB vezetésre is, amely kijelenti, hogy a bankok, és bankárok nem láthatták előre azt, hogy mi lesz az árfolyam mozgások iránya és mértéke, akkor amikor a mérvadó szakmai körökben ha nem is forint fillérre, de nagyságrendileg pontosan meg tudták ezt határozni a pénzügyi alapismeretek alapján. (BÉT 2004 jelentés, 9/2016. (XI.7.) PSZÁF ajánlás, Svájci Nemzeti Bank, Erste Bank Austria stb.) Tehát mind az MNB mind a magyar bíróságok (6/2013 PJE) gyakorlatilag megállapítják a fentiekben, hogy a magyar bankoknak és bankároknak nem kell rendelkezniük a legalapvetőbb pénzügyi ismeretekkel illetve nem is volt elvárható tőlük, hogy ezeket ismerjék. Bár felmerül a kérdés, hogy ilyen szakmai dilettantizmus mellett és pénzügyi alapismeretek hiányában hogyan tudtak felelősen hitelezni a magyar bankok és az MNB? (9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás , rHpt.) Ilyen szakmai tudás mellett vélhetően nem tudtak az árfolyam és kamatkockázatról megfelelő tájékoztatást adni az ügyfeleknek.

A pénzügyi szakértőknek a pénzügyi alapismereteken nyugvó prognózisát egyébként forint fillérre vissza is igazolták a későbbi árfolyamok és árfolyam mozgások. A bankoknak és az MNB-nek a szakmai dilettantizmusukból eredő megfelelő tájékoztatásra való képtelenségük miatti kár pedig nem hárítható át az ügyfelekre, illetve erre jogilag alátámasztható ítéletet hozni nem lehet. Ezt bizonyítja az is, hogy az EU tagok nemzeti bíróságai mindenhol megállapították azt, hogy a bankoktól elvárható volt illetve levárható lett volna az, hogy a fenti ismeretekkel rendelkezzenek, és nem menthetik ki a felelősségüket azzal, hogy az árfolyamváltozás iránya és nagyságrendbeli mértéke a szakmai ismeretek alapján nem volt előre látható. Álláspontom szerint az első és a másodfokú bíróság a Pp.206.§ (1) bekezdését és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő módon önkényes mérlegeléssel és az 93/13/EGK irányelv 4.cikk (2) bekezdését contra légem értelmezve és e miatt a Ptk. 209.§ (1) bekezdését és a Ptk.209/A.§ (2) bekezdését sértő módon utasította el a keresetemet.

2./ Amennyiben azt a 6/2013.PJE-ben foglalt elvet alkalmazzuk, hogy az Alperes és a magyar bankok a semmivel sem igazolható nagyfokú szakmai dilettantizmusuk miatt nem láthatták előre a futamidő alatt bekövetkező árfolyamváltozás mértékét és irányát akkor, a 93/13/EGK

irányelv 4. cikk (2) bekezdése alapján (lásd EUB C-51/17. számú ítélet 74-75. pontja és C-118/17. számú ítélet és a C-186/16 számú ítélet 54. pontja és C-81/19. számú ügy főtanácsnoki vélemény 55-57. pont) és a Hpt.203.§ (6) és (7) bekezdése alapján (lásd még 9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlás III/14.pont melléklet 1.6.pont) fel kellett volna hívnia az Alperesnek a kockázatfeltáró nyilatkozatban a figyelmemet arra, hogy előre nem prognosztizálható mértékű, de a deviza alapú kölcsönök objektív árfolyam és kamatkockázata miatt olyan fokú törlesztő részlet emelkedés is bekövetkezhet a futamidő alatt, hogy e miatt esetleg nem leszek képes eleget tenni pénzügyi kötelezettségeinek a pénznem súlyos leértékelődése esetén vagy akár a megélhetésem is veszélybe kerülhet.

E mellett még az EUB C-81/19. számú ügyben keletkezett főtanácsnoki vélemény 57. pontjában foglalt hitelbírálati körülményekről is tájékoztatást kellett volna adnia a részemre az Alperesnek. Így tájékoztatnia kellett volna arról, hogy csak a folyósításkori árfolyamot vette figyelembe a hitelbírálat során, és így a pozitív hitelbírálat ellenére is a deviza alapú kölcsönök objektív kamat és árfolyamkockázata miatt bármikor bekövetkezhet a törlesztő részletek olyan emelkedése amely miatt fizetéseképtelenné válhatok és nem tudom visszafizetni a kölcsönt, illetve megélhetési gondjaim keletkezhetnek, és elveszhetem a megszerezni kívánt nagyértékű dolog tulajdonjogát. Az Alperes a fentiekről nem tájékoztatott, illetve a hitelbírálat során ezt nem vette figyelembe, így az ebből eredő jogkövetkezmények őt terhelik, tehát az árfolyam és kamatkockázatról való tájékoztatás tisztességtelensége miatt a kölcsönszerződés semmiségét kell megállapítani a Ptk. 209.§ (1) bekezdése és 209/A.§ (2) bekezdése alapján.

Itt szükséges kiemelni, hogy az rHpt.77-78.§-a alapján megállapítható, hogy jogszabályi szinten meghatározásra került az ügyféli eladósodás maximális mértéke, amely szerint ennek mértéke nem haladhatja meg az adósnak a vagyoni és jövedelmi viszonyait figyelembe vevő kockázatviselő képességét. (lásd még: 9/2006.(XI.7.) PSZÁF ajánlás III/1-2.pont) Az ügyfelek kockázatviselő képességét a bankoknak így az Alperesnek is minden ügyben külön kellett vizsgálna, de e vonatkozásban kialakult egy általános standard, illetve a bankoknak az rHpt.77.§-a alapján belső szabályzatot is kellett készíteniük a kockázatviselés kezeléséről. Az ügyfelek kockázatviselési képességének mértéke tekintetében kialakult standardokat jól szemlélteti az MNB által közzétett javaslat is. Így a jelen esetben is felmerülhet az EUB C-81/19. számú ügyében készült főtanácsnoki vélemény 58. pontjában megfogalmazott probléma. Ennek lényege az, hogy a bankok és az Alperes is azért vette figyelembe csak a hitelbírálatkori árfolyamot, mivel ezzel tudta kikerülni azt, hogy az árfolyam és a kamatkockázat miatt hitelképtelenné kelljen nyilvánítania engem vagy a többi ügyfelet. Ezzel a technikával el tudta érni a forgalmi adatainak és nyereségének növelését, annak ellenére, hogy a tényleges kockázatok figyelembe vétele esetén az rHpt. 77-78. §-ára figyelemmel erre nem lett volna lehetősége. Ezen problémára és jogellenes gyakorlatra a 9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlás II. pont 1-2. bekezdésében a PSZÁF is felhívta figyelmet. Így véleményem szerint megállapítható, hogy az Alperes a hitelbírálat elveit azért sértette meg illetve azért nem adott tisztességes tájékoztatást az árfolyam és kamatkockázatról a részemre, mert így tudta a forgalmi adatait és ez által a nyereségét növelni. Ezen Alperesi jogellenes magatartás miatt is megállapítható a kölcsönszerződés érvénytelensége a Ptk.209/A.§ (2) bekezdése alapján. Álláspontom szerint az első és a másodfokú bíróság a Pp.206.§ (1) bekezdését és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő módon önkényecontra légem mérlegeléssel és az 93/13/EGK irányelv 4.cikk (2) bekezdését contra légem értelmezve utasította el a hitelbírálat tekintetében előterjesztett bizonyítási indítványom, és utasította el ez alapján a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdését sértő módon a keresetemet.

3./ A kockázatfeltáró nyilatkozatban feltüntetett azon kitétel kapcsán, hogy a futamidő alatt jelentős mértékű árfolyam emelkedés is bekövetkezhet, illetve az árfolyam változásnak nincs felső határa ki kell emelni, hogy a Bankszövetség 2006. januári és 2008. februári tájékoztatása és a bankvezetők folyamatos nyilatkozatai alapján mint minden devizakölcsönt felvevő joggal feltételezhettem azt, hogy az árfolyam és kamatkockázat nem valós illetve korlátozott. A bankvezetők és a Bankszövetség is folyamatosan adtak ki közleményeket arról a magyar sajtóban, hogy a jelentős árfolyamemelkedés esetén is maximum 5-6%-al növekedhetnek csak az adósok terhei. Tehát az Alperes is nyilvánvalóan csak ekkora tehernövekedéssel számolt a futamidő alatt. Ezt bizonyítja az általa elvégzett hitelbírálat is, mivel a periratok alapján kiderült, hogy az Alperes a hitelbírálat során semmilyen árfolyam és kamatkockázattal nem számolt. Az is nyilvánvaló, hogy az Alperes alkalmazottai sem adtak a fentiekkel ellentétes tájékoztatást a részemre. Így megállapítható, hogy joggal feltételezhettem a szerződés megkötésekor azt, hogy az árfolyamkockázatból eredő teher növekedésem az 5-6%-ot nem fogja meghaladni a futamidő alatt. Az Alperes tévesen tájékoztatott az árfolyamkockázat mértékéről, illetve a hitelbírálat során ezt a kockázati mértéket vette figyelembe, így az ebből eredő jogkövetkezmények őt terhelik, tehát az árfolyam és kamatkockázatról való tájékoztatás tisztességtelensége miatt a kölcsönszerződés semmiségét kell megállapítani a 2/2014.PJE III/1. pont utolsó előtti bekezdése és a Ptk. 209.§ (1) bekezdése és 209/A.§ (2) bekezdése alapján.

A hitelbírálat tekintetében azzal kerültem megtévesztésre, hogy az Alperes a hitelbírálat során az általa ismer kockázatokat nem vette figyelembe, illetve nem tájékoztatott arról, hogy a hitelbírálatot az aktuális árfolyamon végezte el, így tévesen tájékoztatott arról, hogy a futamidő alatt képes leszek-e a felvételtkor jövedelmi és vagyoni viszonyaimat figyelembe véve törleszteni a kölcsön tartozásomat. Erre figyelemmel joggal feltételezhettem azt a bankvezetői és bankszövetségi nyilatkozatok és a hitelbírálat eredménye alapján azt, hogy az árfolyam és kamat kockázat nem valós illetve korlátozott. Ez a téves tájékoztatás csak akkor nem állna fenn ha az Alperes a kockázatfeltáró nyilatkozatban a EUB C- 81/19 számú ügy főtanácsnoki vélemény 57. pontjában és a 9/2006.(XI.7) PSZÁF ajánlás III/14. pontjában foglaltakról tájékoztat. Álláspontom szerint az első és a másodfokú bíróság a Pp.206.§ (1) bekezdését és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő módon önkényes mérlegeléssel és az 93/13/EGK irányelv 4.cikk (2) bekezdését contra légem értelmezve utasította el a hitelbírálat tekintetében előterjesztett bizonyítási indítványom, és utasította el ez alapján a 93/13/EGK irányelv 4. cikk (2) bekezdését sértő módon a keresetemet.”

A fentiekből egyértelműen megállapítható, hogy felülvizsgálati kérelmemet a Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pontjának a megsértésére alapoztam. Ennek ellenére a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítélete semmilyen rendelkezést vagy indokolást nem tartalmaz e vonatkozásban. A tárgyaláson az ítélet kihirdetésekor a tanács elnöke nyíltan kijelentette, hogy a Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c./pontját nem veszi figyelembe a felülvizsgálati kérelem elbírálásakor és e vonatkozásban nem is fog indokolást adni. Ezen kijelentést az írásbeli határozat is tükrözi. Erre figyelemmel megállapítható, hogy a Kúria a Ptk.277.§ (1) bekezdés a-c.6pontjára alapított felülvizsgálati kérelmemet nem bírálta el és ennek indokát sem adta. Így az is megállapítható, hogy a Kúria megsértette az

alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogomat, mivel nem bírálta el teljes terjedelemben a felülvizsgálati kérelmemet megsértve ezzel a jogorvoslathoz való jogomat.

E mellett a Kúria Gfv.VII.30.301/2020/14. számú ítéletét arra alapította, hogy az észszerűen figyelmes és tájékozott átlagos fogyasztó mércéjével mérve az alperes megfelelő tájékoztatást adott az árfolyamkockázat tekintetében. A Kúria fentiek ellenére semmilyen indokát nem adta annak, hogy ki észszerűen figyelmes és tájékozott átlagos fogyasztónak.

A bíróságok folyamatosan arra hivatkoznak, hogy a megfelelően körültekintő és figyelmes átlag fogyasztótól mi várható el, úgy hogy meg sem fogalmazzák azt, hogy mit kell érteni a fenti fogalmon. Tehát nem határozzák meg azt, hogy milyen protokoll betartása várható 4-5 millió magyar fogyasztótól a szerződés megkötésekor, és milyen általános tudattartalommal kellett rendelkezniük a szerződés megkötésekor a pénzügyi ismeretek területén. A deviza kölcsönt felvevő 4-5 millió fogyasztó között volt bíró de volt írni és olvasni is alig tudó. Ennek következtében meg kell határozni, hogy milyen iskolai végzettséggel, milyen pénzügyi gazdasági ismeretekkel rendelkező, a reklámok és banki nyilatkozatok által mennyire befolyásolt személy tekinthető átlagos fogyasztónak. Ennek ellenére semmilyen egzakt definíciót nem adott e vonatkozásban még egyetlen magyar bíróság sem e vonatkozásban, hanem arra a klasszikus gumi szabályként a semmivel egyébként nem magyarázható ítéleteik alátámasztásaként hivatkoznak csak. Jó példa erre a jelen ügyben hozott első és másodfokú ítélet is. Erre figyelemmel szükséges meghatározni a T. Kúriának a megfelelően képzett és körültekintő átlagos fogyasztó standardját. Ez alapján pedig meg kell határozni azt, hogy a szerződő felektől mi volt elvárható a szerződés megkötésekor kiemelten figyelemmel arra, hogy a bankok csak és kizárólag azért vették be a kínálatukban és agresszív reklámkampány azért ajánlották a fogyasztóknak (lásd pa-pa-pa, kicsi kamat kicsi tánc, nyuszómuszó reklámok, bankszövetségi és bankvezetői nyilatkozatok stb.) a forint kölcsön alternatívájaként a deviza alapú kölcsönök, hogy ez által növelni tudják a nagyon alacsony forgalmi adataikat és a nyereségüket. (lásd : PSZÁF és MNB ajánlások) Tehát nem azt kell vizsgálni ebben az esetben, hogy a konkrét fogyasztó milyen reklámokat és bankszövetségi és kormány nyilatkozatokat , MNB, és PSZÁF ajánlásokat, fogyasztóvédelmi elveket ismert, hanem azt, hogy a 2005-2008-as időszakban az átlagos fogyasztó milyen banki reklámokat, banki nyilatkozatokat és egyéb kormányzati tájékoztatásokat, MNB és PSZÁF ajánlásokat ismerhetett és ez alapján milyen következtetéseket vonhatott le azokból a deviza alapú kölcsönök kockázata tekintetében. Ezen ideáltípus meghatározása esetén lehet csak arra hivatkozni, hogy mi várható el ezen átlagos fogyasztótól. Így a konkrét esetben ténylegesen kapott tájékoztatást figyelembe véve a fenti ideáltípus tudása és ismeretei alapján kell meghatározni azt, hogy az árfolyamkockázatról való tájékoztatás megfelelő volt-e illetve felmérhette-e ez alapján a valós kockázatokat. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy 4-5 millió magyar fogyasztó mire kívánta használni a deviza alapú szolgáltatást (6/2013.PSZÁF ajánlás III.2./b.pont, 2/2014. PJE 1. pont, **Ptk.277.§ (1) bekezdés a./pont**) E mellett az sem hagyható figyelmen kívül, a Ptk.277.§ (1) bekezdés a./pontjára figyelemmel, hogy a bank tevékenysége mennyiben tekinthető jogellenes felelősségkizáró tevékenységnek a 4-5 millió magyar fogyasztóval szemben .

Álláspontom szerint a Kúriának az ítéletében a fentieknek megfelelően pontosan meg kellett volna határozni az észszerűen figyelmes és tájékozott átlagos fogyasztónak a fogalmát és kritériumait, mivel csak ez alapján lehetne megalapozott ítéletet hozni. Álláspontom szerint a Kúria azzal, hogy nem határozta meg az észszerűen figyelmes és tájékozott átlagos fogyasztónak a fogalmát, ezzel megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogomat mivel nem tett eleget a határozat indokolási kötelezettségének.

A fentiek alapján a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.372/2020/10. számú ítéletét semmisítse meg.

A T. Alkotmánybíróság hatáskörét az Abtv. 27.§ (1) bekezdés a-b./pontján alapul.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.372/2020/10. számú ítéletét 2021.07.31. napján vettem át.

Hozzájárulok az Alkotmányjogi panaszom közzétételéhez.

Kérem, hogy a T. Törvényszék a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Gfv.VII.30.372/2020/10. számú ítéletének a végrehajtását az alkotmányjogi panaszom elbírálásáig függessze fel. A NAV végrehajtási eljárás van ellenem folyamatban a jelen eljárásban felmerült illeték behajtása végett. E mellett az alperesek is felhívtak a perköltség megfizetésére. Az anyagi helyzetem miatt nem vagyok képes a több millió forint peres illeték és perköltség megfizetésére és ennek behajtása a megélhetésemet veszélyeztetné, ezért indokolt a határozat végrehajtásának a felfüggesztése az Abtv. 53.§ (4) bekezdése alapján.

 2021.09.27.

Tisztelettel:

I-II.r. felperesek

képv.: dr. Ravasz László ügyvéd

Dr. Ravasz László